

Arrest

**nr. 130 974 van 7 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 17 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2014 in plaats van 22 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2014 in plaats van 19 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 22 december 2012 het Rijk binnen en diende op 8 januari 2013 een asielaanvraag in. Op 14 maart 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Chinese nationaliteit te bezitten, en een boeddhistische Tibetaanse te zijn, geboren in India, waar u ook altijd gewoond hebt. Uw ouders zijn in Tibet geboren, maar u weet niet wanneer ze naar India gekomen zijn. Toen u 4-5 jaar was overleden uw ouders als gevolg van een verkeersongeval. U zat toen in het eerste kleuterklas en bent moeten stoppen met school. Uw zus, die 7 jaar ouder is dan u, zorgde voor u. Toen u 10 of 11 jaar was, bent u beginnen werken. U werkte in verschillende kledijwinkels, zowel van Tibetanen als Indiërs. U verkocht samen met uw verwanten in de winter ook sweaters op de campus van Uttar Pradesh. In de winter van 2007 of 2008 werkte u 3 maanden als receptionist in een hotel. Nadien werkte u weer in de winkels van andere mensen. Op 7 september 2011 trouwde u met L. T. D. (...), die ondertussen Z. J. (...) heet. Twee-drie maanden na uw huwelijk begon u te werken als masseuse. In die hele periode vanaf u 10-11 jaar was, was u af en toe twee-drie maanden werkloos. In 2005 ging u alleen wonen, terwijl u voorheen nog bij uw zus woonde.

Op 7 september 2011 huwde u. Uw man is erkend vluchteling in België en keerde na het huwelijk terug naar België. U besloot illegaal naar België te reizen omdat uw man u niet via gezinshereniging naar België kon uitnodigen doordat hij niet werkte. U haalt ook aan dat er in India discriminatie is tegen Tibetanen, maar hebt zelf geen discriminatie ondervonden. U hebt ook geen problemen met de Indische overheid.

U vertrok op 17 december 2012 en vloog naar Rusland, van waar u naar Polen vloog. Enkele dagen later reisde u van daaruit met een bus naar België. U reisde met een vals paspoort maar weet niets over dit paspoort. U bent België binnengekomen op 22 december 2012 en hebt er op 8 januari 2013 asiel aangevraagd.

U legt volgende documenten voor als staving van uw asioldossier: kopie van Identity Certificate, originele Registration Certificate, origineel Green Book, origineel geboortecertificaat uitgegeven op 3/7/2004, huwelijkscertificaat en huwelijksregistratiecertificaat op datum van 7/9/2011, attest van afnemering van reisdocument van uw man op naam van L. T. D. (...), afgenomen met als reden dat hij reeds in het bezit was van een nieuw reisdocument op naam van Z. J. (...).

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precare situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

U verklaart in India te zijn geboren en daar steeds te hebben geleefd tot aan uw vertrek uit India op 17/12/2012. Toen u 4-5 jaar was overleden uw ouders als gevolg van een verkeersongeval. U zat toen in het eerste kleuter en bent moeten stoppen met school. Uw zus, die 7 jaar ouder is dan u, zorgde voor u. Toen u 10 of 11 jaar was, bent u beginnen werken. U werkte in verschillende kledijwinkels, zowel van Tibetanen als Indiërs. U verkocht samen met uw verwanten in de winter ook sweaters op de campus van Uttar Pradesh. In de winter van 2007 of 2008 werkte u 3 maanden als receptionist in een hotel. Nadien werkte u weer in de winkels van andere mensen. Op 7 september 2011 trouwde u met L. T. D. (...), die ondertussen Z. J. (...)heet. Twee-drie maanden na uw huwelijk begon u te werken als masseuse. In die hele periode vanaf at u 10-11 jaar was, was u af en toe twee-drie maanden werkloos. In 2005 ging u alleen wonen, terwijl u voorheen nog bij uw zus woonde. Op 7 september 2011 huwde u. Uw man is erkend vluchteling in België en keerde na het huwelijk terug naar België.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen (en neergelegde documenten) dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke RC.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat de hoofdrede is om bij uw man te zijn, die in België erkend vluchteling is (Vragenlijst CGVS vraag 5 en CGVS P. 8-9). Dit is echter geen probleem dat onder de Vluchtelingenconventie valt. U merkt verder op dat u geen vrees voor uw leven had, maar dat er in India geen vrijheid is en u geen nationaliteit kan krijgen, dat u er geen rechten hebt, geen eigendom kan kopen of een auto bezitten, en elk jaar uw RC moet vernieuwen (vragenlijst CGVS vraag 5 en CGVs p. 8). De problemen waarvan uw melding maakt zijn heel algemeen, betreffen louter de modaliteiten van een RC en vallen hoe dan ook niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bovendien blijkt uit de documentatie van het CGVS dat Tibetaanse ballingen in India wel degelijk over verschillende rechten beschikken. Er dient nog bijkomend opgemerkt dat u duidelijk stelt dat u niet politiek actief geweest bent, dat u geen persoonlijke problemen had met de Indische overheid, en dat u persoonlijk geen ervaring had met discriminatie (CGVS p. 5 en 8, vragenlijst CGVS vraag 5 en 8). Ten slotte merkt het CGVS nog op dat u in België zou zijn toegekomen op 22 december 2012 en pas op 8 januari 2013 asiel aanvraag, hetgeen verder doet vermoeden dat u geen nood had aan internationale bescherming.

U haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen (en neergelegde documenten, in casu een kopie van uw IC) dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke IC. U liet de IC achter bij uw zus in India, omdat de smokkelaar gezegd heeft dat u het niet moest meenemen. U denkt dat ze het nog steeds heeft. Mocht dat niet het geval zijn, dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indiase ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Gezien u over een IC beschikt en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, zijnde uw 'green book', uw Registration Certificate, kopie van uw Identity Certificate en uw geboortecertificaat merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze dienen slechts als bewijs inzake uw identiteit, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

1.3. Stukken

1.3.1. Verzoekster voegt bij het verzoekschrift de volgende documenten: "3. Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés, Chine/Inde – Réfugiés tibétains en Inde – Renseignement – 9 septembre 2013 ; 4. Rapport

BCHV, maart 2014 ; 5. *Refugee Review Tribunal AUSTRALIA, dd. 20 oktober 2008* ; 6. *Tibet Justice Center, Tibet's Stateless nationals II: Tibetan Refugees in India, september 2011*; 7. *Visuminfo India*".

1.3.2. Verzoekende partij legt ter terechtzitting haar originele RC en een bewijs van de documenten die ze heeft neergelegd op het Commissariaat-generaal voor.

1.3.3. Verwerende partij voegt bij de nota de volgende bijlagen: COI Focus China India. De Tibetaanse gemeenschap in India , d.d. 11 maart 2014 (update); COI Focus China India. De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India, d.d. 25 maart 2014; COI Focus China. De vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China, d.d. 25 maart 2014; COI Focus china/India/Tibet. Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe (9 september 2013), 29 januari 2014; 'Summary Conclusions on the Concept of "Effective Protection" in the Context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers', UNHCR, februari 2003.

1.3.4. Bij een schrijven van 22 juli 2014 voegt de verwerende partij volgende documenten bij: COI Focus: "China India - De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India" (d.d. 18 juni 2014), COI Focus: "China – Situatie voor Tibetanen in China na terugkeer uit het buitenland" (d.d. 18 juni 2014) en COI Focus: "China India Nepal – Mogelijke documenten bij Tibetanen" (d.d. 18 juni 2014).

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *B.S. 31 december 1980*, de schending van artikel 48/5, §4 van de wet van 15 december 1980, de schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.4. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

2.5. De identiteit, nationaliteit en herkomst zijn dan ook de kernelementen in een asielpcedure. De Raad benadrukt dat niettegenstaande hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van de verzoekende partij te bepalen noch of zij er meerdere heeft dan wel of zij staatloze is, het wel tot zijn bevoegdheid behoort om, op basis van de door verzoekende partij verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien geen nationaliteit wordt aangetoond,

van gewoonlijk verblijf. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zijn beweerde identiteit, nationaliteit en land van gewoonlijk aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.6. Er bestaat geen betwisting over verzoeksters identiteit zoals deze ook blijkt uit de Indiase documenten. Verzoekster is geboren te Manali, India op 9 september 1981 en heeft tot haar vertrek naar Europa altijd in India verbleven. Verzoekster verkreeg in 1998 haar *Registration Certificate* (RC), waarop staat dat zij een "refugee" is, dewelke telkens verlengd werd en een laatste keer tot in 2013. Verzoekster legt tevens een kopie voor van een *Identity Certificate* (IC), uitgereikt op 20 maart 2006 en geldig tot 19 maart 2016, zodat deze nog steeds geldig is en waarin een NORI-stempel werd aangebracht.

2.7. Anders dan de commissaris-generaal concludeert, kan uit de gegevens van het administratief dossier en de processtukken niet blijken dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit heeft. Verzoekster verklaart ter terechtzitting dat zij nooit gezegd heeft dat zij de Chinese nationaliteit bezit maar wel Tibetaanse is. Verzoekster heeft nooit Chinese identiteitsdocumenten gehad (gehoor p. 2). Verzoekster heeft evenmin weet van Chinese documenten van haar ouders (gehoor p. 3). Verzoekster legt geen documenten voor waaruit kan blijken dat zij, haar ouders (grootouders) bekend zijn bij de Chinese autoriteiten, noch dat zij stappen hebben ondernomen om de Chinese nationaliteit te verwerven. Integendeel, verzoeksters ouders verlieten Tibet vóór verzoeksters geboorte en zijn naar India getrokken. Verzoeksters ouders hebben zich dan ook geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap en bij de Indische autoriteiten. Ook verzoekende partij is geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap en bij de Indische autoriteiten. Zij bezit een Indiase *Registration Certificate* (RC), uitgegeven in 1998 en telkens verlengd tot in 2013, waarin staat dat zij de Tibetaanse nationaliteit bezit. Tibet geniet echter geen internationale erkenning en de Dalai Lama verliet Tibet in 1959 (zie administratief dossier). Verzoekster is geboren buiten China uit ouders die geen registratie in China aantonen, noch (identiteits-)documenten bezitten van de Chinese Volksrepubliek. Geen der partijen brengt ter terechtzitting elementen aan die de bewering kunnen ondersteunen in de bestreden beslissing dat een juridische band bestaat tussen verzoekende partij en de Volksrepubliek China. Wel wordt gesteld dat verzoeksters familie zich gevestigd heeft in India.

2.7.1. Verzoekende partij verklaart ook niet de Indiase nationaliteit te bezitten, wat inderdaad kan blijken uit de door haar neergelegde Indiase identiteitsdocumenten. India is voor verzoekende partij niet het eerste land van asiel, maar het land van gewoonlijk verblijf, waar zij geboren is en als kind van Tibetaanse bannelingen steeds legaal heeft verbleven met een verblijfstitel of *Registration Certificate* die dit bevestigt (zie RC "Refugee"). Ter terechtzitting wordt dan ook gesteld dat verzoekende partij geen nationaliteit heeft aangetoond, noch hebben de beide partijen aangetoond dat verzoekster (*de jure*) de Chinese nationaliteit zou bezitten. De toepassing van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet is aldus niet ter zake dienend. Zoals ter terechtzitting ook gesteld wordt, is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij India verlaten heeft omwille van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het is ook aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij niet naar India terug kan keren. De opmerkingen van verzoekende partij inzake artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, worden aldus *in casu* niet nuttig aangevoerd.

2.8. Ter terechtzitting menen de partijen daarop dat hun motieven en argumenten naar India staande blijven. Verzoekende partij betwist niet dat zij geen enkele nationaliteit kan aantonen en India het land is waar ze vandaan komt, ze volhardt wel in de argumenten dat de Tibetanen in India geen vast verblijf en bescherming hebben en er aldus nog steeds sprake kan zijn van refoulement naar China. Verwerende partij meent dat verzoekende partij niet aantoonbaar vervolgd te zijn in India en zij wel het recht heeft om naar India terug te keren.

2.9. Verzoekster heeft steeds een legaal verblijf gehad, zoals ook kan blijken uit haar RC. Verzoeksters bewering dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is, wordt door de door haar neergelegde documenten tegengesproken. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief

opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "*long term staying Tibetans*" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt (COI Focus "CHINA INDIA" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*"). Zo blijkt zelfs dat de Indiase overheid inzake verblijfsdocumenten nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoekster er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies ("*Information Pertaining Tibetan Nationals*"). Dat onzeker is of deze verblijfstatus zal blijven verlengd worden, is een bewering die strijdig is zowel met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met verzoeksters eigen verklaringen en de voorbije realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers sedert midden vorige eeuw gevestigd in India. Verzoekster toont evenmin aan waarom er thans na meer dan een halve eeuw veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en een langere geldigheid krijgen. Verzoekster verklaart dat ze haar RC telkens diende te vernieuwen doch verklaarde geen persoonlijke problemen in dit verband (gehoor p. 8). Verzoekster blijft dan ook bij louter theoretische beweringen.

2.10. De argumenten van verzoekster inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Vooreerst dient te worden herhaald dat verzoekster zelf niet afkomstig is uit China en dus al te betwijfelen valt of China een ongedocumenteerde vreemdeling zou toelaten tot het grondgebied en evenzeer dat India zou trachten haar naar China uit te wijzen. Hoe dan ook uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", blijkt dat de Indische *Supreme Court* het beginsel van non-refoulement zowel als "*gebruikelijk internationaal rechtsprincipe*" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "*Recht op Leven*". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

2.10.1. Daarenboven kan uit de "*COI Focus*" "*CHINA/INDIA/TIBET*" "*Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe*" aangebrachte informatie en analyse blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen, dan is een dergelijk drukkings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoekster in India geen gegronde vrees aantonen om uitgewezen te worden. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat deze twee zaken betrekking hebben op Tibetanen van (vermeende) Chinese herkomst en nationaliteit, zodat er niet zonder meer vergelijkingen kunnen worden getroffen, en dat de bijgevoegde documenten "questions" betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI vervatte informatie verwijst. Bovendien heeft verzoekster zelf nooit gesteld dat ze deportatie vreesde naar China, waaruit kan blijken dat ze hiermee niet geconfronteerd werd in haar omgeving noch dat dit haar bezorgdheid was en deze toevoeging in het verzoekschrift louter theoretisch of hypothetisch is.

2.11. Ten slotte bevestigt de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier "*dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)*". Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen met hun nakomelingen zich genoegzaam kunnen registreren in India, er ongemoeid kunnen verblijven, ze niet het voorwerp zijn van refoulementmaatregelen, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden. Ook verzoekende partij is geboren in India waar ze haar hele leven heeft gewoond tot ze naar België kwam. Verzoekster wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaanse beschouwd (Green Book). Haar familie heeft zich in India gesetteld, waar ze een winkeltje hadden en verzoekster kon er ongemoeid en veilig verblijven en werken.

2.12. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-

onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Immers verzoekster wordt niet vervolgd door de Indiase overheid en verklaart ook geen problemen te hebben met de Indiase autoriteiten. Waar verzoekster nog wijst op de brand in hun winkel (gehoor p. 8-9), stelt de Raad vast dat dit in 1999 was, noch kan blijken dat verzoekster *in casu* persoonlijk en omwille van haar etnie werd gevisieerd, noch dat zij een beroep heeft gedaan op de autoriteiten. Evenmin kan blijken, voor zover überhaupt al een asielrechtelijke vervolging gezien het verwerven van eigendommen door nationale onderdanen het louter bekomen van een materieel voordeel betreft, dat verzoekster geen plaats kon kopen (gehoor p. 8), noch heeft ze ooit geprobeerd of zelfs geïnformeerd naar de verkrijging van de Indische nationaliteit (gehoor p. 8). Geenszins kan blijken dat verzoekster in het bijzonder wordt gevisieerd, laat staan op dermate systematische wijze dat ze hiervoor het land dient te ontvluchten. Verzoekster is naar België gekomen om haar echtgenoot te vervoegen, niet omdat zij een nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt. Verzoeksters asielaanvraag is manifest ongegrond.

2.13. Waar verzoekster nog beweert dat ze niet kan terugkeren naar India, wordt dit geenszins aangetoond, temeer uit de door verzoekster voorgelegde kopie van haar *Identity Certificate* blijkt dat deze 10 jaar geldig is en *in casu* tot 2016. Vooreerst kan erop gewezen worden dat verzoekster vrijwillig en zonder enige dwang of noodzaak is vertrokken uit India. Er kan ook niet worden ingezien waarom verzoekster niet kan terugkeren naar India. Verzoeksters loutere bewering dat ze illegaal naar Europa is gereisd en haar valse reisdocumenten terug zou gegeven hebben aan een smokkelaar, zonder gedegen toelichtingen, kan bezwaarlijk de waarachtigheid hiervan aantonen, te meer de Raad hoegenaamd niet inziet waarom verzoekster überhaupt een smokkelaar zou inschakelen en 9,5 miljoen roepies betalen indien zij legaal en bijzonder veel goedkoper met haar eigen IC kon reizen en ze wel haar RC mocht bijhouden. Ook verzoeksters verklaringen over haar reisweg zijn dermate ongeloofwaardig, dat er een zeer ernstig vermoeden bestaat dat verzoekster met haar IC heeft gereisd, temeer zij tot op heden nalaat deze IC voor te leggen die beweerdelijk bij haar zus zou liggen. Immers er kan gezien de veelvuldige en individuele controles geen enkel geloof worden gehecht aan de bewering dat de smokkelaar telkens de documenten toonde en dat deze in verzoeksters plaats antwoord gaf (gehoor p. 5-6), temeer verzoekster geen enkel detail van dit valse paspoort kan geven. Voor zover verzoekster haar IC niet meer zou hebben, kan evenmin overtuigen dat zij onmogelijk een nieuw document of een duplicaat kan krijgen. Integendeel uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat de CTA in India de Tibetanen daadwerkelijk bijstaan bij het verkrijgen van reis- en verblijfsdocumenten en de Indiase autoriteiten jaarlijks 5000 nieuwe IC's uitreiken ("*CHINA INDIA*" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*"). Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters illegale reisweg, wordt niet aangetoond dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken. Dat er geen enkele Tibetaan een aanvraag ingediend heeft bij het IOM om terug te keren, kan enkel adstrueren dat deze piste niet noodzakelijk is, noch kan aan "off the record" uitspraken enige bewijswaarde worden verleend. Volledigheidshalve herhaalt de Raad dat artikel 48/4, §5 Vreemdelingenwet niet van toepassing is.

2.14. Voorts stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de Central Tibetan Administration gebeurt: "*Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommandation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India.*"

2.15. Verzoekster brengt geen andersluidende informatie of documenten aan die vermag de conclusie van de Raad te wijzigen.

2.16. Verzoekster is niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming noch kan blijken dat ze niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij evenmin aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.17. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu

zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht en zij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.18. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK